

3. Про основи національної безпеки України : Закон України // Відомості Верховної Ради України від 19.06.2003 р. № 964-IV. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.zakon.rada.gov.ua>. – (Законодавча база).
4. Потернак Ю.П. Податковий контроль у системі забезпечення економічної безпеки держави: автореф. дис. на здобуття наукового ступеня канд. екон. наук: спец 21.04.01- економічна безпека держави / Ю.П.Потернак, Київ 2014 [1] с.
5. Кириченко О. А. Проблеми управління економічною безпекою суб'єктів господарювання : монографія / О. А. Кириченко, В. С. Сідак, С. М. Лаптев та ін. – К. : УЕП «Крок», 2008. – 401 с.
6. Дмитриченко Л. И. Государственное регулирование экономики: методология и теория : монография. – Донецк: УкрИТЭК, 2008. – 330 с.
7. Ліпкан В. А. Теоретико-методологічні засади управління у сфері національної безпеки України / В. А. Ліпкан. – К. : Текст, 2005. – 350 с.
8. Яремко Л.А. Забезпечення зовнішньоекономічної безпеки прикордонного регіону в умовах глобалізації. : автореф. дис. на здобуття наукового ступеня докт. екон. наук: спец 21.04.01 – економічна безпека держави / Л.А. Яремко, Київ 2010 [1] с.
9. Про основи національної безпеки України : Закон України // Відомості Верховної Ради України від 19.06.2003 р. № 964-IV. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.zakon.rada.gov.ua>. – (Законодавча база).
10. Засанський В.В. Детінізація економіки в перехідних суспільствах: управлінський аспект: [Моногр]. Засанський В.В. – Л: Політекс, 1998. – 309с _7html.

KURYLINA Oksana Vasylivna,

PhD (Economics), Associate professor, Assistant professor, Department of civil law and procedure, National Academy of Internal Affairs;

HRYTSKO Roman Romanovych,

PhD student, National Academy of Internal Affairs;

KRAVCHENKO Ihor Volodymyrovych,

PhD student, National Academy of Internal Affairs

APPROACHES TO SECURITY OF THE STATE OF ECONOMIC SECURITY

Abstract. The article examines the economic security of the state. Analyzed both modern and ancient views on the matter. Various ap to the structure and nature of economic security. Proposed model of economic security for Ukraine. The necessity in the development of a unified concept of the economic security of Ukraine and the European Union.

Keywords: EU, globalization, economic security ensuring, national security, microeconomics, macroeconomics, European economic system.

Одержано редакцією: 21.01.2015
Прийнято до публікації: 27.01.2015

УДК 338.24:004.9:69.003:658

ЛАГУТІН Геннадій Володимирович,

доктор технічних наук, професор, кафедра менеджменту в будівництві, Київський національний університет будівництва і архітектури

ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ СТАНОВЛЕННЯ ІННОВАЦІЙНОГО ПРОВАЙДІНГУ ПІДПРИЄМСТВ РЕАЛЬНОГО СЕКТОРУ ЕКОНОМІКИ В КОНТЕКСТІ ТЕОРІЙ ТЕХНОЛОГІЧНОГО РОЗВИТКУ

В статті теоретично узагальнено досягнення світового інноваційного процесу, що відбувався впродовж ХХ і початку ХХІ століть. Узагальнено світовий досвід виходу з криз за допомогою інновацій. Встановлено види цих інновацій і обґрунтовано причини, які зумовили їх розробку. Виділено ряд специфічних проблем, які найбільше гальмують інноваційний розвиток України і потребують першочергового вирішення.

Ключові слова: проблеми інноваційного розвитку, економічне зростання, пріоритети економічних реформ.

Постановка проблеми. Стабільний економічний розвиток, як і науково-інноваційний, не може виникнути спонтанно. Такий стан економіки можливий за умови успішного функціонування адекватного механізму зростання, що передбачає створення необхідних господарських, фінансових і організаційно-правових умов, які наразі в Україні або відсутні, або не використовуються ефективно у практиці. Тому вивчення досягнень світового інноваційного процесу в контексті теоретичних принципів дозволить скорегувати існуючі напрями розвитку економіки України на макро- і мікрорівні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідження теоретичних і практичних питань інноваційного розвитку економіки займає провідне місце в сучасній науці і державній діяльності. Зростання ролі інновацій в прискоренні зростання ВВП і добробуту населення окремих країн багато в чому визначило стан й напрями досліджень цієї проблеми вітчизняними і зарубіжними ученими, результати яких все частіше використовуються в глобальній економіці. Теоретичним і прикладним аспектам інноваційного розвитку реального сектора економіки України присвячені праці вітчизняних вчених: П. Т. Саблука, В. Я. Месель-Веселяка, М. П. Сичевського, О. І. Амоші, В. М. Гейця, О. І. Дація, Л. І. Федулової, Г. М. Калетніка та ін. Погляди зазначених вчених збігаються в тому, що лише шляхом інноваційного розвитку можливо регенерувати економіку України. Однак практичне втілення цих міркувань в Україні відбувається надто складно.

Мета статті. На основі теоретичного узагальнення досягнень світового інноваційного процесу, що відбувався впродовж XX і початку XXI століть, виявити проблеми розвитку інноваційного провайдингу підприємств реального сектору економіки України, обґрунтувати причини їх виникнення в контексті принципів технологічного розвитку економічних систем.

Виклад основного матеріалу дослідження. Незважаючи на кризові явища у світовій фінансовій сфері і в економіці ряду великих країн, направленість на інноваційний розвиток залишається важливим фактором їх стратегічного розвитку. В Україні, попри проголошений курс на інноваційну модель економічного зростання, спостерігається низький рівень інноваційної активності. Він практично не зазнав змін навіть у часи економічного піднесення. Більш того, внаслідок дії ряду об'єктивних причин (переважно зовнішніх по відношенню до промислової діяльності) у підприємств значно знизився інтерес до інтелектуальної складової інноваційного процесу (досліджень і розробок, придбання нових технологій, прав на патенти). В перспективі це може супроводжуватися погіршенням якості і рівня новизни інновацій, подальшим сповільненням інноваційної активності.

Інноваційний процес української економіки характеризується суперечливими тенденціями: з одного боку, накопичено значний потенціал фундаментальної і галузевої науки, а з другого – залишається низький рівень впровадження результатів наукових досліджень та практичної реалізації інновацій.

Радикальне зростання ролі інновацій на етапі переходу української економіки до сталого розвитку зумовлює активізацію інноваційної діяльності підприємств як пріоритетного напрямку посилення конкурентоспроможності на основі підвищення ефективності виробництва, поліпшення якості продукції і послуг. Це передбачає удосконалення управління інноваційним розвитком підприємств всіх сфер і галузей економіки, в тому числі підприємств реального сектору економіки, роль якої все більше зростає у вирішенні соціально-економічних проблем країни і окремих її регіонів.

Таким чином, інновація стає засобом економічного розвитку, про що попереджали класики інноватики. На думку Б. Санто [1], інноваційний провайдинг – це такий суспільно-техніко-економічний процес, який через практичне використання ідей і винаходів приводить до створення кращих за своїми властивостями виробів, технологій, і у випадку, якщо інновація орієнтована на економічну вигоду, забезпечує прибуток і додатковий дохід.

У “Теорії економічного розвитку” (1912) Й. Шумпетер розвинув теорію підприємництва у зв'язку із технологічними інноваціями [2]. Прибуток і дохід підприємця розглядався ним як результат динамічних змін в економіці внаслідок

інноваційної діяльності. Революційна роль підприємця зводиться до творчого порушення рівноваги, створення нерівноважного стану на ринках внаслідок впровадження інновацій, що і приносить дохід. За Й. Шумпетером, підприємець може існувати доти, доки він створює інновації, долає інерцію, здійснює зміни, які відкривають нові можливості (ресурсної бази, засобів виробництва, організаційно-управлінських технологій, джерел фінансування). Проте підприємець втрачає цей статус після перетворення бізнесу в рутинний процес без подальших організаційно-технологічних та інших удосконалень.

Точка зору Коробейникова, Трифилової та Коршунова на сутність інноваційного провайдингу полягає в такому [3]: поняття “інновація” (від англ. *innovation*) слід розуміти як новий або удосконалений продукт або технологію, створені в результаті використання нововведення (від англ. *invention* – нова ідея, яка в процесі розробки може бути реалізована у новий продукт, нову технологію, новий метод), які реалізуються на ринку і впроваджені у виробничу, управлінську або іншу діяльність.

П. Друкер відмітив, що нововведення зовсім не обов’язково повинні бути технічними або “речовими”. Водночас за силою впливу технічні інновації можна порівняти із такими соціальними інноваціями, як видання сучасних газет і страхування. А введена вперше в практику Сайрусом Маккорміком система придбання товарів у розстрочку призвела до справжнього економічного перевороту [4].

Переважає серед науковців підхід до інновації як до кінцевого результату інноваційної діяльності, призначеного до комерційного використання. Сам же результат інноваційної діяльності класифікується як процес, спрямований на удосконалення і створення нових або удосконалених ідей, прийомів або об’єктів – нових або удосконалених продуктів, технологій, які готові для розповсюдження на ринку.

Практично однотайним є ставлення інноваторів до інноваційного провайдингу як до “зміни”: специфічним змістом інновації є зміни, а головною функцією інноваційної діяльності є функція зміни [5].

Інновація – кінцевий результат впровадження нововведення з метою якісної зміни об’єкта управління і отримання економічного, соціального, екологічного, науково-технічного або іншого виду ефекту.

Слід віддати перевагу інновації як “результату”, оскільки розробка, створення, впровадження і дифузія інновацій належать до етапів інноваційного процесу. Крім того, процесний підхід не враховує методологію системного викладення інновацій, яка базується на міжнародних стандартах – Керівництво Фраскати [6] і вітчизняному законодавстві [7-9].

Спираючись на сучасну методологію теорії інновацій, українські законодавці прийняли ряд законів і правових актів, які визначають правові, економічні та організаційні засади інноваційної діяльності в Україні. До них належать: Конституція України, закони України “Про наукову і науково-технічну діяльність”, “Про державне прогнозування та розроблення програм економічного і соціального розвитку України”, “Про інноваційну діяльність”, “Про наукову і науково-технічну експертизу”, “Про пріоритетні напрями розвитку науки і техніки”, “Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків”, інші закони України, Концепція науково-технологічного та інноваційного розвитку України.

Усвідомлення значущості орієнтації економіки на інноваційний шлях розвитку спонукало фахівців до формулювання Концепції державної цільової економічної програми “Створення в Україні інноваційної інфраструктури на 2008–2012 роки”, метою якої визначено “створення в Україні інноваційної інфраструктури на 2008–2012 роки, здатної забезпечити підвищення конкурентоспроможності національної економіки та ефективне використання науково-технологічного потенціалу”.

В Україні, поряд із задекларованим курсом на інноваційну модель економічного зростання, зберігається занадто низький рівень інноваційної активності. Він практично залишився без змін навіть за часів економічного піднесення. Більш того, під впливом цілого спектра об’єктивних причин (часто зовнішніх по відношенню до промислової діяльності) у компаній суттєво знизився інтерес до інтелектуальної складової інноваційного процесу

(досліджень і розробок, придбання нових технологій, прав на патенти, ліцензії). В перспективі це може привести до погіршення якості і рівня. Частка інновацій в економічному зростанні розвинутих країн становить близько двох третин, в той час як в Україні – менше 5%.

Стан інноваційної діяльності в Україні більшістю експертів-науковців визначається як кризовий і такий, що не відповідає сучасному рівню інноваційних процесів у промислово розвинених країнах. Стабільне скорочення реальних обсягів фінансування науково-технічного комплексу та відсутність дієвої державної науково-технічної стратегії не сприяють переходу до інноваційної моделі зростання.

Обсяги бюджетних асигнувань на розвиток науки і наукоємність ВВП значно нижчі за відповідний показник у розвинутих країнах, однак найголовніше – цей показник нижче порогового значення, яке характеризує економічну і науково-технічну безпеку країни. Наукоємність промислового виробництва залишається на рівні 0,4% при визначеному законодавством розмірі 1,7% ВВП, що на порядок менше від світового рівня. При цьому порогове значення рівня фінансування наукових та науково-технічних робіт становить більше 2% до ВВП. Зростання ВВП внаслідок введення нових технологій в Україні оцінюється всього в розмірі 0,7–1,0%.

При розбудові інноваційних засад зростання економіки України необхідно враховувати ринкові чинники та підприємницьку активність приватного сектору.

Посилення конкуренції є головним стимулом до впровадження інновацій, при цьому продуктивні й процесні інновації обумовлюють зміни в організації та управлінні бізнесом, розвиток його інноваційного потенціалу. В період рецесії економічна система переходить до нового стану рівноваги, яка настає за порушеннями, викликані економічним зростанням. Період депресії можна визначити як час, протягом якого завершується пристосування до нової економічної ситуації, яка створюється у попередній період впровадження інновацій. Ці досягнення привели до радикального розвитку (big bang) в двох секторах економіки, які становлять інфраструктурну систему сучасного суспільства: фінансових ринків і інформаційних мереж. Циклічність характерна і для мікроекономічних явищ.

Ділові цикли, наведені Й. Шумпетером у теорії інноваційного розвитку, у даний час пов'язуються із зміною технологічних циклів (укладів). Технологічний уклад – це групи технологічних сукупностей, які пов'язані однотипними технологічними ланцюгами й утворюють відтворювальні цілісності. Вхідження України у загальносвітовий ритм техніко-економічного розвитку відбулося наприкінці XIX ст. на рівні третього технологічного укладу за значного впливу першого та другого. Створення нових укладів відбувалося шляхом так званої наздоганяючої неорганічної модернізації, що генерується не еволюційним шляхом (на базі попередніх укладів), а швидким створенням нових виробництв за допомогою економічної політики мобілізаційно-адміністративного типу. Як наслідок, нові технологічні уклади співіснували (й досі співіснують у вітчизняній економіці) з попередніми, нерідко використовуючи дефіцитні ресурси, і тим самим затягували становлення передових відтворювально-технологічних контурів, завершення нормального циклу технологічного розвитку. Російський науковець Глазьев С.Ю. [10], базуючись на положеннях теорії довгих хвиль Кондратьєва М.Д., виділяє шість технологічних укладів, які у теперішній час доповнені сьомим укладом. Систематизація технологічних укладів надана у табл.1.

В розвинутих країнах економіка знань, яка відповідає галузям 5-ого и 6-ого технологічних укладів, є ядром економіки і забезпечує до 30% росту ВВП, створення робочих місць, зростання експортного потенціалу, скорочення виробничих витрат, сприяє якісній трансформації всього суспільства. В той же час, в країнах, що розвиваються і країнах з перехідною економікою, домінують 3-й и 4-й технологічні уклади. Так, за даними Інституту економічного прогнозування Національної Академії наук України [11] біля 60% обсягу промислової продукції України припадає на 3-й технологічний уклад, 38% - на 4-й уклад. Вищі технологічні уклади – 5-й и 6-й – складають біля 4%, при цьому 6-й уклад, який визначає перспективи високотехнологічного розвитку в майбутньому, в Україні практично відсутній (менше 0,1%).

Характеристика техніко-технологічних укладів

Техніко-технологічний уклад	Період	Базисна інновація	Види економічної діяльності
1-й	1770-1830	Текстильні машини, водяний двигун	Текстильна промисловість, виплавка чавуну, металообробка, будівництво магістральних каналів
2-й	1830-1880	Паровий двигун, станки	Механічне виробництво на основі парового двигуна, будівництво залізниць, залізничний, пароплавний транспорт, машинобудування, верстатобудування, вугільна промисловість
3-й	1880-1930	Електро – двигун, сталь	Радіозв'язок, телеграф, електротехнічне і важке машинобудування, виробництво і прокат сталі, лампові електроприлади, кораблебудування, неорганічна хімія
4-й	1930-1980	Двигун внутрішнього згорання, нафтохімія	Автомобілебудування, тракторобудування, літакобудування, синтетичні матеріали, кольорова металургія, органічна хімія
5-й	1980-2030	мікроелементи	Електронна промисловість, ЕОМ, програмне забезпечення, телекомунікації, оптоволоконна техніка, інформаційні послуги
6-й (1-й постіндустріальний)	2030-2090	Нано – енергетика	Робототехніка, нано – та біотехнології, штучний інтелект, глобальні інформаційні технології, інтегровані високошвидкісні транспортні системи, космічні технології, атомна промисловість, використання водню як енергоносія, генна інженерія та молекулярна біологія, біо-
			та фотоінформатика, технологія "холодного термоядерного синтезу", проектування живого, використання відновлюваних джерел енергії, нове природокористування, роботехніка, високі гуманітарні технології, прогностика, CALS-технології, фотоніка, оптоелектроніка
7-й (2-й постіндустріальний)	2090-2130	Когнітивні технології (біоенергетика людини)	Оволодіння фізичним вакуумом, задіяння у промислове виробництво людської свідомості нові моделі і форми життя на планеті, біокомп'ютерні системи і біомедицина, псі-технології, біоенергетика, технології, пов'язані з мораллю та відповідальністю, поява категорій «гіперінтелект», «гіперінформація» та «гіперзнання».

Натомість 95% всіх інвестицій, які визначають майбутнє на наступні 10-15 років, направляються в галузі 3-го і 4-го технологічного укладів (75% і 20% відповідно), і тільки 4,5% інвестицій направляються в галузі 5-го технологічного укладу.

Аналіз динаміки і структури імпорту товарів інноваційного характеру свідчить, що на сектор низьких технологій припадає біля 49% обсягу імпорту, на сектор середніх технологій – 27%, а на сектор високих технологій – лише 11%. Як наслідок - частка вітчизняної наукоємної продукції на світовому ринку високотехнологічної продукції складає менше 0,1% (в основному, це продукція оборонно-промислового комплексу і авіаційної промисловості), при тому, що частка США на цьому ринку складає біля 36%, Японії -30%, Німеччини – 17%, Китаю – 6%, Росії – 0,5%. Для того, щоб потрапити до складу технологічних лідерів, Україні необхідно направити зусилля на створення принципово нових напрямів, які характерні для економіки знань (тобто 5-го і 6-го укладів), фінансуючи їх за рахунок розвитку унікальних технологій 3-го і 4-го укладів.

В українській економіці домінують низькотехнологічні галузі виробництва, які природно відносяться до малонаукоємних галузей: добувна і паливна – 0,8–1%; харчова, легка промисловість, агропромисловість – 1,2%. У цілому в Україні домінує відтворення виробництва 3-го технологічного укладу (гірнична металургія, залізничний транспорт, багатотоннажна неорганічна хімія та ін.). Відповідно майже 95% вітчизняної продукції належить до виробництв 3-го та 4-го технологічних укладів. Зростання ВВП за рахунок введення нових технологій в Україні українськими науковцями оцінюється всього у 0,7–1%.

На сьогодні розвинуті країни (США, Японія, КНР) стоять на початку шостого технологічного укладу, в основі якого лежать «високі технології». При збереженні сучасних темпів техніко – технологічного розвитку шостий технологічний уклад буде набувати поширення в 30-40 роках 21 століття, а фаза зрілості наступить в 2040 роки. Спеціалісти прогнозують в ці роки настання нової науково-технічної і технологічної революції. Такі прогнози спираються на досягнення інноваційного передових країн світу. Так в США, наприклад, частка продуктивних сил п'ятого технологічного укладу складає 60%, четвертого – 20%, і біля 5% припадає на шостий технологічний уклад.

Практична діяльність окремих фірм, компаній і навіть корпорацій свідчить, що ринкові важелі не забезпечують ефекту в ситуаціях, коли необхідно здійснювати реалізацію великих інноваційних проектів з тривалими термінами окупності та невизначеності майбутньої норми прибутку. Крім того, домінуючою проблемою інноваційного розвитку, як про це попереджав свого часу М. Кондратьєв, є проблема накопичення капіталу. Зараз можна констатувати, що Україні не вдалося сформувати систему накопичення капіталу, яка б дорівнювала обсягам інвестицій до 1990 р., а аналіз свідчить, що економіка країни і на сучасному етапі значною мірою існує за рахунок економічного потенціалу, створеного у минулі роки.

Натомість державна інноваційна політика у промислово розвинутих країнах спрямована на створення сприятливого клімату для здійснення інноваційної діяльності з метою спрямування економіки до більш високого технологічного укладу. При цьому держава не тільки опосередковано бере участь у реалізації інвестиційних програм, але й сприяє активному їх фінансовому забезпеченню за рахунок надання суттєвих пільг як підприємницьким структурам, так і вищим освітнім закладам, котрі самостійно виконують НДДКР. Для удосконалення методів державної інноваційної політики при здійсненні фінансування державних інвестицій необхідно використовувати механізм державних замовлень і розміщення їх на конкурсній основі; оптимізувати структуру державних інвестицій і наданих державних гарантій; перейти до концентрації державних інвестицій для вузького кола пріоритетних «проривних» інноваційних програм.

До форм опосередкованого впливу держави на інноваційну діяльність можна віднести: державне кредитування, державні позики, роздержавлення і приватизацію, податкове регулювання, амортизаційну політику, державний лізинг, ліцензування і квотування, антимонопольні заходи, стандартизацію та ін. Засоби непрямого впливу держава реалізує через свої інституції як учасник інвестиційного процесу. Крім того, доцільно відновлення практики рефінансування комерційних банків, які кредитуватимуть інноваційні програми.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Таким чином, в Україні провідним технологічним укладом залишається індустріальний, що суттєво знижує конкурентоспроможність економіки в цілому. Головний шлях до подолання соціально-економічної кризи зводиться до реалізації стратегії активного управління інноваційними процесами, перш за все з боку держави. Ця стратегія полягає в своєчасному освоєнні нових технологічних укладів не тільки на основі копіювання досягнень конкурентів, а й шляхом розробки новітніх інновацій на базі випереджаючих технологій.

Список використаних джерел

1. Санто Б. Инновация как средство экономического развития / Б. Санто. – М. : Прогресс, 1990. – 291 с.

2. Шумпетер Й.А. Теория экономического развития : Исследование предпринимательской прибыли, капитала, кредита, процента и цикла конъюнктуры / Й.А. Шумпетер. – М. : Прогресс, 1982. – 456 с.
3. Коробейников О.П., Трифилова А.А., Коршунов И.А. Роль инноваций в процессе формирования стратегии предприятия // Менеджмент в России и за рубежом. – 2000. – № 3. – С. 30.
4. Друкер Питер Ф. Рынок: как выйти в лидеры: Практика и принципы / Питер Ф. Друкер. – М. : Book chamber international, 1992. – 351 с.
5. Ильенкова С.Д. Инновационный менеджмент : учеб. для вузов / С.Д. Ильенкова. – М. : Банки и биржи ; ЮНИТИ, 1997. – 327 с.
6. Руководство Фраскати (Organization for Economic Cooperation and Development (OECD) / Париж и Центр исследований и статистики науки (ЦИСН). – Москва, 1995. – 381 с.
7. Постанова Верховної ради України “Про Концепцію науково-технологічного та інноваційного розвитку України” від 13.07.99 // Відомості Верховної Ради України. – 1999. – №37. – с. 336.
8. Закон України “Про інноваційну діяльність” від 04.07.02 № 40-IV // Офіційний вісник України. – 2002. – №31.
9. Закон України “Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні” від 16.01.03 № 433 // Офіційний вісник України. – 2003. – №7.
10. Глазьев С. Теория долгосрочного технико-экономического развития. – Г.: Владар, 1993. – 456 с.
11. Сайт Держкомстату України. – Режим доступу : www.ukrstat.gov.ua

LAHUTIN Hennadii Volodymyrovych,

Doctor of Sciences (Technical), Professor, Department of Management in construction,
Kyiv National University of Construction and Architecture

PRACTICAL ASPECTS OF FORMATION OF INNOVATIVE ENTERPRISES PROVAYDING REAL SECTOR IN THE THEORIES OF TECHNOLOGICAL

***Abstract.** The article summarizes theoretically achieve global innovation process that took place during the twentieth and early twenty-first centuries. The world experience out of the crisis through innovation. Found these kinds of innovations and grounded reasons that led to their development. Identified a number of specific problems that most inhibit innovative development of Ukraine and require immediate solution.*

Keywords: *problems of innovative development, economic growth, economic reform priorities.*

*Одержано редакцією: 11.01.2015
Прийнято до публікації: 17.01.2015*

УДК 330.131.7

НАГОРНА Інна Іванівна,

кандидат економічних наук, доцент,
факультет безпеки підприємств,
ПВНЗ «Європейський університет», м. Київ.

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ЕКОНОМІЧНІ ОСНОВИ ФОРМУВАННЯ МЕХАНІЗМУ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ФІНАНСОВОЇ БЕЗПЕКИ ПІДПРИЄМСТВА

В статті розглядаються організаційно-економічні основи формування механізму забезпечення фінансової безпеки підприємства. Пропонується розглядати модель організаційно-економічного механізму як сукупність методів і засобів, здатних впливати на збалансованість інтересів різних суб'єктів, що взаємодіють і мають різні інтереси.

Ключові слова: *організаційно-економічний механізм, фінансова безпека, інтереси суб'єктів, збалансованість інтересів, економічні інтереси.*

Актуальність проблеми. Сучасна ринкова економіка України, що склалася на даному етапі, має недостатньо ефективний механізм взаємодії економічних об'єктів на різних рівнях. Фінансова стабільність підприємства передбачає надійність усіх елементів